

ALLÒ QUE HOM DIU ALGUNA VEGADA DE L'EXÈRCIT I QUE NO HAVIEM ESCRIT ENCARA

Un dels afers polítics més importants per a l'actual govern de l'Estat és el de la reforma militar. Aquesta reforma té com a objectiu el de reconvertir l'actual exèrcit, que es considera antiquat, tant pel seu armament com per les característiques dels seus caps, en un exèrcit modern, posat al dia, capaç de tenir una presència acceptable al costat dels seus homònims europeus o "occidentals". El procés que portarà a terme el govern per tal d'acomplir aquests objectius serà, doncs, el de rejuvenir la plantilla d'oficials i sots-oficials, d'adquirir nou armament i de dotar-lo de tecnologia moderna.

L'Estat Espanyol és, en aquests moments, una potència de segona categoria, amb bases americanes instal·lades al seu territori i amb un peu i mig a dins l'OTAN, aquesta situació la converteix, pràcticament, en un protectorat nord-americà i accentuarà aquest caràcter en la mesura que s'integri ple-

nament en l'Aliança Atlàntica. L'exèrcit espanyol contemporani si ha tingut algun paper militar aquesta ha estat en les guerres civils o bé a l'Àfrica, contra el Marroc, o sigui que els seus enemics o bé han estat de dins l'Estat o bé han estat africans, d'europeus no n'hi ha hagut i ara sembla que es vol ampliar el repertori amb els russos amb els quals no ens havíem barallat mai. Aquest paper militar, sortosament, secundari a nivell internacional, anava acompanyat d'uns efectius amb armament, instal·lacions i oficialitat que eren capaços de deixar els soldats amb ben poc esperit guerrier i amb poques ganes de repteir o prolongar la seva estada a les casernes.

Ara sembla que arriba el moment de reconvertir-lo, de fer-lo "presentable". Ja no podem fer més el ridícul davant els altres estats europeus i cal muntar un exèrcit de professionals, amb tècniques sofisticades, preparat per a la guerra moderna i amb una imatge molt més agradable i amical i per fer-ho és necessari invertir-hi un bon grapat de milions de dòlars.

Aquesta nova situació, creada per la reforma militar,

no impedeix que continuem essent una potència de segona categoria, totalment subordinada als EE.UU. Tindrem un exèrcit renovat que no podrà fer res davant una guerra nuclear ni tan sols serà neutral com altres vegades perquè l'hauran entortolligat als americans i hi haurem gastat un dineral molt important mentre l'atur creix constanment. De totes maneres ja no hi haurà "xusqueros" i tindrem un exèrcit simpàtic amb generals que sabran idiomes i senyoretetes

que seran capitanes i els nostres "reclutes" s'ho passaran d'allò més bé remenant projectils de llarg abast que no podran abastar res perquè ens els desintegraran abans no els puguin disparar. Ah! De totes maneres ens queda el consol que un dia d'aquests es podrà anar a defensar Ceuta i Melilla de l'atac dels marroquins i aleshores podrem provar les nostres armes modernes.

Rafael de Casanova

IMPOTÈNCIA

De què et pot servir una cosa que no desitges? Arribo a un lloc on no volia pas anar, perdent de principi un any de la meua vida i fent unes coses que realment m'interessen ben poc.

Un ambient de pocs amics i massa ampolles de vi m'acompanya durant massa dies d'aquest any que tarda massa en passar. Alguna carta de l'amic o l'amiga. Una trucada o dues a casa. Amb molta sort deu o dotze caps de setmana que vinc, despenjat de tot, fora d'ambient, perdut a casa meua, per rentar la roba, dormir i tornar a fer el viatge de mil dimonis.

La mili no és bona. La mili no és dolenta tampoc. La mili s'ha de passar encara que no vulguis.

De coses bones n'he trobat tantes com de dolentes, i també podria dir que n'he après unes quantes. No ets pots fiar ni de ta mare, potser n'he putejat a més d'un que s'ha cagat amb la meua. He disparat com qualsevol altre sense voler-ho o he fet competicions de punteria amb els companys. M'he escaquejat i perdut entre la gent alhora de la feina o de donar la cara, tot i sa-

bent què és estar compromes o lluitar i defensar una idea. He descobert la quantitat de vi que és capaç de veure un militar quan està de guàrdia i al mateix temps, mig trompa, anar fotent bronques als qui, com jo, el suportem i li maleïm els ossos.

També he après què vol dir ésser amic d'una persona fins el final, costi el que costi. El que és plorar acomiadant a un company que potser no tornaré a veure mai més. Hores de lectura i de reflexió que m'han donat pau. Hores de rumiar i donar voltes al

cap sense cap idea fixa, perdut en un món que no és meu i que m'ofega. Mossegar-me la llengua i tancar els punys amb tanta ràbia que, per sort no vaig mal descarregar, a causa d'un tio pòtol que té més graus que tú i es creu l'amo del món.

També m'ha ensenyat la mili, què vol dir no tenir gens de respecte per la persona, ni físicament ni intel·lectualment. Què és sentir en la teua pròpia pell un cop d'estat i no dormir tota la nit, ajagut al llit amb l'escopeta al costat i ple de munició. Males cares, nervis i cercar amb els més amics, com ens ho fariem per sortir de Madrid i arribar a la frontera.

Bàsicament viure-ho. Això és el que s'en pot treure d'un any de vida dedicada a coses que no vols. Grans amics, grans depressions i fins i tot desesperacions, companys, cartes, plors, situacions per riure i per empenyar-te. De tot i força. Podria dir que no val la pena o que s'en poden treure coses molt bones. A mi m'ha servit i també m'ha putejat molt. Potser mig i mig. Si podeu, escapeu-vos-en i si no podeu fer-ho, treieu-ne el màxim de profit. I potser el més important de tot és que tingueu sort, molta sort.

